

Arrest

nr. 250 526 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHEURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 oktober 2020, in functie van de echtgenote van zijn neef, een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 oktober 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 20 oktober 2020 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08 10.2020 werd ingediend door:

*Naam: [G.]
Voornaam: [A.]
Nationaliteit. Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.10.2020 gezinshereniging aan met [S.H.], de aangehaalde echtgenote van zijn aangehaalde achterneef, [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Echter, de verwantschap tussen betrokkene en zijn aangehaalde achterneef, de aangehaalde echtgenoot van de referentiepersoon werd niet afdoende aangetoond. Immers, ter staving van de aangehaalde verwantschap werden, net als in de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 09.04.2020 (geweigerd op 01.09.2020) volgende documenten voorgelegd met name:

- ‘extrait d’acte de naissance’ n° 32 dd. 11.11.2015 op naam van [G.A.]*
- ‘extrait d’acte de naissance’ n° 137 dd. 09.12.2015 op naam van [G.Ab.]*
- ‘extrait d’acte de naissance’ n° 308 dd. 28.12.2015 op naam van [G.B.]*
- ‘extrait d’acte de naissance’ n° 135 dd. 04.12.2015 op naam van [G.Am.]*
- ‘extrait d’acte de naissance’ n° 592 dd. 11.11.2015 op naam van [G.Az.]*
- ‘uittreksel uit een huwelijksakte’ n° 3AQ991 dd. 06 10 2008 op naam van [G. Az.] en [S.H.]*

Er dient in eerste instantie met betrekking tot de voorgelegde ‘extrait d’acte de naissance’ opgemerkt te worden dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend, en dit zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Echter, gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976), moeten van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel worden voorgelegd.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, kunnen de voorgelegde uittreksels niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de aangehaalde verwantschap.

Louter op basis van de voorgelegde documenten werd de aangehaalde bloed- of aanverwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende aangetoond.

Bijgevolg kan betrokkene geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten

Wettelijke basis artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980 legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met [...] [S.H.], van Nederlandse nationaliteit. De eerste 8 aanvragen, ingediend op 26.04.2016, 11.01.2017, 24.11.2017, 24.04.2018, 28.11.2018, 26.06.2019, 03.12.2019 en 09.04.2019, werden geweigerd op 21.10.2016, 07.07.2017, 17.09.2018, 27.05.2019, 17.10.2019, 11.03.2020 en 01.09.2020. Op 08.10.2020 diende betrokkene een tiende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1,2° met dezelfde referentiepersoon. Hij legde daarbij dezelfde documenten voor welke al werden besproken in de negende aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 – verzoeker stelt verkeerdelijk de wet van 3 juli 1991 – betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag op 09/10/2020, nog aanvragen op dezelfde grond, art. 47/1,2° ingediend; nl op 26/04/2016; 11/01/2017; 24/11/2017; 24/04/2018; 28/11/2018; 26/06/2019; 03/12/2019 en 01/09/2020.

Bij deze aanvragen heeft hij telkenmale dezelfde uittreksels van Marokkaanse geboorteakten voorgelegd :

[...]

In de beslissingen mbt. de voorafgaande aanvragen voornoemd, werden door de gemachtigde geen opmerkingen geformuleerd over de geldigheid van deze geboorteakten, noch op de waarde van deze geboorteakten voor het vaststellen van de familiebanden.

In onderhavige beslissing wordt plots en zonder enige voorafgaande vraagstelling, gesteld dat de band van verwantschap tussen verzoeker en de andere familieleden (de echtgenote van zijn neef) niet afdoende werd aangetoond.

Deze beslissing staat in schril contrast met de voorafgaande beslissingen.

Door ten tijde van de behandeling van de aanvraag, noch bij de voorafgaande beslissingen geen opmerkingen te formuleren over de waarde van de meegedeelde geboorteakten, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris impliciet aan verzoeker meegedeeld, minstens de verwachting geschept, dat deze geboorteakten conform zijn met de vereisten van art. 47/1,2° en 47/3, par 2 van de Wet van 15/12/1980.

Door thans plots in de beslissing, waartegen huidig beroep, de meegedeelde uittreksels van de geboorteakten niet meer te aanvaarden; heeft de gemachtigde, verzoeker verschalkt in diens normale verwachtingen.

Minstens had men kunnen verwachten dat de gemachtigde voorafgaand aan zijn koerswijziging, de nodige informatie had moeten meedelen aan verzoeker en hem tijdig in de gelegenheid had moeten stellen om de gevraagde documenten mee te delen; dan wel mee te delen waarom deze eventueel niet konden bekomen worden.

Door dit niet te doen, handelende de gemachtigde niet alleen onzorgvuldig doch nam hij ook een onredelijke beslissing.

Verzoeker diende er zich niet aan te verwachten dat de gemachtigde nu plots een ander standpunt zou innemen over de meegedeelde uittreksels van de geboorteakten, en dit zeker omdat het in casu gaat om aanvragen op dezelfde wettelijke basis - art 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980."

3.2.1. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder de bestreden beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid.

De Raad dient er tevens op te wijzen dat het feit dat verweerder in het verleden bepaalde verblijfsaanvragen van verzoeker heeft afgewezen op grond van andere motieven niet impliceert dat hij bij een latere verblijfsaanvraag geen motieven mag aanvoeren die hij voorheen ook al had kunnen aanbrengen. Verweerder is bij het nemen van een beslissing inzake een verblijfsaanvraag niet verplicht om te voorzien in een motivering waarbij hij verschillende redenen opgeeft om deze aanvraag af te wijzen. Het volstaat dat hij één reden opgeeft. Het gegeven dat verweerder een verblijfsaanvraag afwees op grond van een bepaald motief laat de mogelijkheid onverlet om een eventuele nieuwe verblijfsaanvraag op grond van een ander motief af te wijzen en houdt niet in dat de aanvrager mag verwachten dat stukken die hij voorheen reeds aanbracht niet meer ter discussie kunnen worden gesteld of dat verweerder hem de motieven die hij wenst aan te wenden om de nieuwe aanvraag af te wijzen voorafgaandelijk dient mee te delen. De Raad dient er daarenboven op te wijzen dat verweerder in antwoord op de voorgaande verblijfsaanvraag van verzoeker van 9 april 2020 op 1 september 2020 reeds een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nam waarbij deze aanvraag werd afgewezen om identiek dezelfde reden als deze die in de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is vermeld, zodat verzoeker bezwaarlijk kan stellen dat hij werd verschalkt in zijn normale verwachtingen.

Op basis van verzoekers uiteenzetting kan niet worden geconcludeerd dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

